

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 210

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 27 august 1997

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII		
10.	— Decizie privind convocarea Camerei Deputaților	1
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
5.	— Decizie referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 330, art. 330 ¹ , art. 330 ² , art. 330 ³ și art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă, ale art. 24 alin. 2 și art. 25 din Legea nr. 112/1995 și ale art. 31 din Legea nr. 92/1992	2-4
122.	— Decizie referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 și 330 ¹ din Codul de procedură civilă	4-5
★		
97.	— Decizie cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor referitoare la „autorități administrative” din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990	6-7

DECIZII

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

DECIZIE

privind convocarea Camerei Deputaților

În temeiul art. 63 alin. (1) și (3) din Constituția României,
Camera Deputaților este convocată în cea de-a doua sesiune ordinară
a anului 1997, în ziua de 1 septembrie, ora 14,00.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION DIACONESCU

București, 25 august 1997.
Nr. 10.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 5*)
din 14 ianuarie 1997**

**referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și art. 330⁴
din Codul de procedură civilă, ale art. 24 alin. 2 și art. 25 din Legea nr. 112/1995 și ale art. 31 din Legea nr. 92/1992**

Romul Petru Vonica — președinte
Costică Bulai — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Constantin Burada — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin încheierile din 25 septembrie 1996, 18 octombrie 1996 și 29 octombrie 1996, pronunțate în dosarele nr. 71/1996, nr. 69/1996, nr. 133/1996 și nr. 1.323/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocate de Filip Victor Corneliu și Căpățână Teodora, Niculescu Marius Alexandru, Jemăneanu Natalia și Munteanu Elise-Francisca.

Excepțiile de neconstituționalitate formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 334C/1996, nr. 336C/1996, nr. 348C/1996 și nr. 354C/1996.

În motivarea excepției de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocată de Filip Victor Corneliu și Căpățână Teodora în Dosarul nr. 71/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, se susține că aceste dispoziții contravin art. 1 alin. (3) din Constituție, principiului autorității lucrului judecat, al stabilității raporturilor juridice, prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și principiului egalității armelor. Pentru aceleași motive consideră că și prevederile art. 24 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 sunt neconstituționale.

În Dosarul nr. 69/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, Niculescu Marius Alexandru susține că prevederile art. 330, art. 330¹ și art. 330² din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât acordă procurorului general și ministrului justiției „puteri discreționare în aprecierea legalității și temeiniciei hotărârilor judecătorești” și încalcă principiul separației puterilor în stat.

Jemăneanu Natalia, invocând, în Dosarul nr. 133/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă și ale art. 31 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, consideră că aceste prevederi sunt neconstituționale, întrucât ele încalcă principiul separa-

ției puterilor în stat, al stabilității raporturilor juridice și pe cel al autorității lucrului judecat și, totodată, „cenzurează accesul liber la justiție”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, ridicată de Munteanu Elise-Francisca în Dosarul nr. 1.323/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, se arată că dispozițiile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2), ale art. 16, ale art. 125, precum și ale art. 128. De asemenea, se susține că sunt neconstituționale prevederile art. 25 din Legea nr. 112/1995, întrucât „impetează asupra dreptului persoanelor de a se adresa instanțelor de judecată în cazul încălcării unui drept fundamental al cetățeanului”.

Exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța a considerat excepțiile neîntemeiate.

Din încheierile de sesizare rezultă că excepțiile au fost invocate cu privire la prevederile art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă, însă, din examinarea concluziilor scrise, depuse în motivarea lor, se constată că excepțiile se referă și la dispozițiile art. 24 alin. 2 (Dosar nr. 71/1996) și ale art. 25 (Dosar nr. 1.323/1996) din Legea nr. 112/1995, precum și ale art. 31 din Legea nr. 92/1992 (Dosar nr. 133/1996). În această situație, având în vedere obligația instanței de judecată de a sesiza Curtea cu excepția astfel cum a fost ridicată de părți, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, urmează ca prin decizie Curtea să se pronunțe asupra tuturor textelor de lege criticate sub aspectul constituționalității și nu numai a celor prevăzute, în mod expres, în dispozitivul încheierilor din sesizare.

Deoarece excepțiile de neconstituționalitate se referă la aceleași dispoziții legale și pentru o mai bună administrare a justiției, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 354C/1996, nr. 348C/1996 și nr. 336C/1996 la Dosarul nr. 334C/1996, urmând a se pronunța asupra tuturor excepțiilor prin decizia de față.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile legale ce fac obiectul excepțiilor raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepțiile invocate.

Pe fond, se constată că asupra constituționalității art. 330 și art. 330² alin. 2, art. 330³ și art. 330⁴ din Codul de procedură civilă Curtea Constituțională s-a pronunțat din Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, statuând că ele sunt constituționale. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea acestei soluții, excepțiile de neconstituționalitate privind aceste prevederi legale urmează, potrivit practicii constante a Curții Constituționale, să fie respinse ca vădit nefondate.

În legătură cu dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se reține că, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă și obligatorie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, Curtea Constituțională a modificat Decizia nr. 73/1996, prin care se respinsese excepția de neconstituționalitate, și a decis că prevederile art. 330¹ sunt neconstituționale în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993. Rezultă că excepțiile de neconstituționalitate invocate în cauzele de față, referitoare la art. 330¹, sunt inadmisibile, în limitele interpretării date, pentru că, așa cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 107 din 2 noiembrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 15 februarie 1995, o prevedere legală declarată neconstituțională printr-o decizie a Curții nu mai poate face obiectul unei noi excepții. Faptul că Decizia nr. 96/1996 a constatat neconstituționalitatea, în limitele interpretării date, nu conduce la o altă consecință, deoarece sensul deciziei este circumstanțierea legitimității constituționale a textului de lege respectiv. În acest sens, Curtea s-a pronunțat și prin Decizia nr. 92 din 12 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 20 decembrie 1995.

Cu privire la dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, este de reținut că, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă, Curtea Constituțională a constatat că acestea sunt neconstituționale. Având în vedere că o excepție de neconstituționalitate admisă nu mai poate fi reiterată, deoarece potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, excepțiile invocate în cauzele de față privind prevederile art. 330² alin. 1 sunt lipsite de obiect și, în consecință, urmează a fi, de asemenea, respinse ca vădit nefondate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate invocate de Filip Victor Corneliu și Căpățână Teodora, Niculescu Marius Alexandru, Jemăneanu Natalia și Munteanu Elise-Francisca în dosarele nr. 71/1996, nr. 69/1995, nr. 133/1996 și nr. 1323/1996 ale Curții Supreme de Justiție — Secția civilă privind:

Referitor la excepția de neconstituționalitate a art. 24 alin. 2 din Legea nr. 112/1995, invocată de Filip Victor Corneliu și Căpățână Teodora în Dosarul nr. 71/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, se constată că acesta este un text de trimitere la recursul în anulare asupra constituționalității căruia Curtea Constituțională s-a pronunțat prin aceeași decizie, nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996. Totodată, prevederile art. 24 din Legea nr. 112/1995 au fost declarate constituționale prin Decizia Plenului nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995. Așa fiind, excepția urmează a fi respinsă ca vădit nefondată.

Cu privire la neconstituționalitatea art. 31 din Legea nr. 92/1992, ridicată de Jemăneanu Natalia în Dosarul nr. 133/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, se constată că, potrivit art. 130 alin. (2) din Constituție, atribuțiile Ministerului Public se exercită în condițiile legii, iar textul atacat nu contravine atribuțiilor prevăzute în Constituție. Pe de altă parte, dispozițiile art. 31 din Legea nr. 92/1992 nu contrazic statutul constituțional al Ministerului Public, prevăzut de art. 130 și 131 din Constituție, care face parte din capitolul VI — Autoritatea judecătorească — al titlului III privind Autoritățile publice. În consecință, excepția este vădit nefondată.

În legătură cu excepția invocată de Munteanu Elise-Francisca în Dosarul nr. 1.323/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă privind neconstituționalitatea art. 25 din Legea nr. 112/1995, se constată că nici aceasta nu poate fi primită, nefiind relevantă în cauză. Textul criticat prevede că „Prin legi speciale se vor reglementa situațiile juridice ale altor imobile decât cele care fac obiectul prezentei legi, trecute în proprietatea statului înainte de 22 decembrie 1989, indiferent de destinația lor inițială, inclusiv ale celor demolate pentru cauze de utilitate publică“.

Potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate poate să privească numai dispozițiile legale de care depinde judecarea cauzei.

În speță, dispozițiile criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei de către instanța judecătorească, litigiul având ca obiect cererea de rectificare a cărții funciare privind imobilul din Timișoara, str. N. Bălcescu nr. 5, în sensul radierii dreptului de proprietate al statului dobândit în baza Decretului nr. 92/1950 și reînscriserea acestui drept pe numele reclamantei.

1. Prevederile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ale art. 24 alin. 2 și art. 25 din Legea nr. 112/1995, ale art. 31 din Legea nr. 92/1992.

2. Dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, constatând că, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, Curtea Constituțională a statuat că prevederile acestui articol sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

3. Prevederile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, constatând că excepțiile invocate în legătură cu aceste dispoziții sunt lipsite de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.
Pronunțată la data de 14 ianuarie 1997.

PREȘEDINTE,

dr. Romul Petru Vonica

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 122

din 21 mai 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 și 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Munteanu Elise-Francisca împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 5 din 14 ianuarie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 30 aprilie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 7 mai 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru data de 21 mai 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 29 octombrie 1996 a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 și art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de Munteanu Elise-Francisca.

Prin Decizia nr. 5 din 14 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă, prin care s-a stabilit că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar cât privește dispozițiile art. 330¹ din același cod, s-a constatat că, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, Curtea a statuat că prevederile acestui articol sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva Deciziei nr. 5 din 14 ianuarie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Munteanu Elise-Francisca, pentru următoarele motive: excepția de neconstituționalitate a art. 330 și art. 330¹ din Codul de procedură civilă a fost soluționată prin simpla trimitere la practica Curții; dispozițiile art. 330 și art. 330¹ sunt neconstituționale în raport cu prevederile constituționale ale art. 16, art. 125 și art. 128, precum și cu cele referitoare la proprietate; neconstituționalitatea art. 330¹ din Codul de procedură civilă datorată nelimitării în timp a declarării recursului în anulare este constatată și de Parlamentul României care a limitat la 6 luni termenul în care procurorul general poate declara recursul în anulare; art. 24 și art. 25 din Legea nr. 112/1995 care stabilesc necompetența instanțelor judecătorești de a dispune asupra restituirii imobilelor naționalizate și, respectiv, posibilitatea restituirii acestora numai în baza unor legi speciale sunt neconstituționale, deoarece proprietarii, ale căror drepturi sunt ocrotite prin Constituție, nu se pot adresa nici unui organ de jurisdicție pentru înlăturarea abuzurilor săvârșite de organele administrative.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului apreciază că excepția de neconstituționalitate este vădit neîntemeiată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este nefondat, întrucât în ce privește dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă Curtea s-a pronunțat prin decizii definitive care, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 sunt obligatorii pentru viitor, iar cât privește art. 330¹ din același cod, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 17/1997, Curtea nu este competentă să se pronunțe, deoarece ar depăși limitele sesizării.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Guvernului și Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 și art. 330¹ din Codul de procedură civilă, dispozițiile art. 24 și art. 25 din Legea nr. 112/1995, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Motivul de recurs, referitor la neconstituționalitatea art. 330¹ din Codul de procedură civilă, datorat nelimitării în timp a dreptului procurorului general de a declara recursul în anulare, este întemeiat și urmează a fi admis. Curtea constată că, prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, prevederile acestui articol au fost modificate, instituindu-se un termen de 6 luni pentru exercitarea recursului în anulare. În aceste condiții, se admite recursul privind dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se modifică Decizia Curții nr. 5 din 14 ianuarie 1997 și, pe fond, se respinge excepția invocată, întrucât, prin instituirea termenului de 6 luni, aceasta a rămas fără obiect.

Cât privește motivul de recurs, referitor la neconstituționalitatea art. 330 din Codul de procedură civilă, se reține că acesta este neîntemeiat și urmează a fi respins. Textele constituționale invocate în sprijinul acestui motiv de recurs au fost avute în vedere de Curte atunci când a analizat și s-a pronunțat cu privire la art. 330 din Codul de procedură civilă prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, statuând că prevederile menționate sunt constituționale. Aceste decizii, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 sunt obligatorii și au putere pentru viitor. De asemenea, art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale prevede că aceasta statuează numai asupra problemelor de drept, așa încât o prevedere legală nu poate fi apreciată constituțională într-o cauză și neconstituțională în alta, cât timp legitimitatea sa constituțională se determină prin raportarea acestei prevederi la dispozițiile sau principiile constituționale, astfel cum dispune art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1997.

Pentru considerentele expuse, nu poate fi reținută nici critica referitoare la faptul că Decizia nr. 5 din 14 ianuarie 1997 se întemeiază pe practica Curții.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul declarat de Munteanu Elise-Francisca privind dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă și modifică Decizia Curții Constituționale nr. 5 din 14 ianuarie 1997, în sensul că respinge excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ca fiind lipsită de obiect.

Respinge recursul declarat cu privire la dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă și dispozițiile art. 24 și 25 din Legea nr. 112/1995.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 21 mai 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
Prof. univ. dr. IOAN MURARU

Cât privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 din Legea nr. 112/1995, aceasta urmează a fi respinsă, deoarece ea a fost pentru prima dată invocată în fața Curții în recurs. Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională hotărăște „asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor“.

Rezultă, pe cale de interpretare, că ea nu hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate direct în fața ei. Soluția contrară nu putea fi primită și pentru faptul că astfel s-ar încălca prevederile art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, în sensul cărora, în fața instanței judecătorești, părțile sunt în drept să dezbată excepția, depunând dovezile și probele pe care le cred de cuviință și exercitându-și astfel drepturile procesuale ce le aparțin, ca în orice cauză pendinte pe rolul unei instanțe judecătorești. În finalul acestei faze de dezbatere contradictorie, instanța însăși este obligată să-și exprime opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate și să sesizeze prin încheiere Curtea Constituțională. Dacă aceste reguli se referă la condițiile în care poate fi sesizată Curtea pentru judecata în fond, este limpede că ele nu pot fi eludate în cazul în care Curtea soluționează pricina în recurs. Ceea ce imperativ nu este admisibil la judecata în fond nu poate deveni admisibil ca urmare a exercitării căii de atac a recursului.

Admiterea posibilității de a invoca excepția de neconstituționalitate pentru prima dată în recursul declarat la Curtea Constituțională ar înlesni exercitarea abuzivă a căii de atac de către acela care, nesocotind legea, ar pune instanța în situația de a se pronunța în legătură cu noi probleme litigioase ce nu au fost avute în vedere la judecata în fond.

În sensul celor arătate sunt și Deciziile Curții Constituționale nr. 97 din 24 octombrie 1995 și nr. 77 din 25 iunie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 17 ianuarie 1996 și, respectiv, nr. 165 din 26 iulie 1996.

Și motivul de recurs, referitor la neconstituționalitatea art. 25 din Legea nr. 112/1995, prin care se reiterează argumentele formulate în sprijinul excepției, urmează a fi respins, deoarece se constată că, în mod corect, prin decizia recurată s-a reținut irelevanța în cauză a acestor dispoziții legale.

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 97

din 30 aprilie 1997

cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor referitoare la „autorități administrative“
din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, soluționarea recursului declarat de Belcin Victor împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 141 din 20 noiembrie 1996.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 15 aprilie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public, în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 22 aprilie 1997 și apoi, pentru data de 30 aprilie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea de apel Galați, prin Încheierea din 16 februarie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 29/1990 referitoare la *autorități administrative*, ridicată de Belcin Victor în Dosarul nr. 1.926/1995.

Prin Decizia nr. 141 din 20 noiembrie 1996, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor referitoare la *autorități administrative* din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990. Pentru a pronunța această soluție, s-a reținut că există într-adevăr o deosebire între noțiunea de *autoritate administrativă* și cea de *autoritate publică* prevăzută de Constituție, dar această neconcordanță nu poate fi rezolvată de către Curtea Constituțională, întrucât ar însemna să facă operă de legislator pozitiv. Pentru ca Legea contenciosului administrativ să se aplice și autorităților publice este necesară o intervenție legislativă care să stabilească limitele și condițiile de exercitare a controlului de către instanțele de contencios administrativ. S-a reținut, de asemenea, că toate condițiile și limitele prevăzute de Legea nr. 29/1990 pentru exercitarea dreptului persoanei vătămate sunt conforme art. 48 alin. (2) din Constituție.

Împotriva acestei decizii, a declarat recurs, în termen legal, Belcin Victor, pentru următoarele motive:

— deși însuși completul de fond a reținut că Legea nr. 29/1990 nu este în concordanță cu Constituția, totuși

excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 29/1990 a fost respinsă;

— prin soluția pronunțată se exclud de la control și de la repararea prejudiciilor actele administrative ale altor autorități publice decât cele administrative, încălcându-se astfel prevederile art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1), art. 24 alin. (1), art. 31 alin. (2), art. 47 alin. (4), art. 48 alin. (1), art. 51 și art. 150 alin. (1) din Constituție;

— este fără fundament și inacceptabilă soluția ca printr-o lege viitoare să se reglementeze controlul judecătoresc al actelor administrative emise de celelalte autorități publice, deoarece: în continuare actele autorităților publice sunt excluse de la control și de la posibilitatea de reparare a prejudiciilor; s-ar refuza armonizarea Legii nr. 29/1990 cu prevederile Constituției; în prezent se refuză aplicarea prevederilor imperative ale art. 51 și 150 alin. (1) din Constituție; se încalcă în mod vădit drepturile și libertățile cetățenești, dar, mai ales, se creează imposibilitatea apărării intereselor personale pe calea justiției împotriva actelor administrative ale autorităților publice;

— în prezent Legea nr. 29/1990 este inoperantă pentru actele administrative ale altor autorități publice decât cele administrative, încălcându-se astfel accesul liber la justiție;

— adoptarea Legii nr. 29/1990 cu majoritate de voturi nu poate duce la concluzia că aceasta este exclusă de la controlul de constituționalitate;

— nu se poate prezuma constituționalitatea Legii nr. 29/1990, pentru că ea a fost modificată prin Legea nr. 59/1993; se încearcă a se susține și dovedi că Legea nr. 59/1993 modifică Constituția, deși, potrivit art. 51, legea fundamentală este supremă și obligatorie de aplicat înaintea oricărei alte legi;

— practica Curții Constituționale în domeniul legilor preconstituționale, ilustrată de altfel printr-o singură decizie, nu este izvor de drept;

— se susține că Legea nr. 29/1990 nu îngrădește dreptul la petiționare și informație, deși această lege nu reglementează și posibilitatea atacării în justiție a actelor administrative ale altor autorități publice.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 1 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin recursul declarat de Belcin Victor împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 141 din 20 noiembrie 1996 sunt formulate mai multe motive de casare. În esență, toate pî-

vesc același aspect și anume neconstituționalitatea art. 1 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, care limitează controlul instanțelor de contencios administrativ la actele administrative emise de autoritățile administrative, în timp ce art. 48 alin. (1) din Constituție are un conținut mai larg, deoarece se referă la autoritățile publice.

Potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 29/1990, acțiunea în contencios administrativ se poate introduce numai împotriva actelor emise de autoritățile administrative.

Textul în discuție este anterior Constituției. Legea fundamentală prevede în art. 48 alin. (1): „Persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei”.

Astfel cum însăși decizia atacată a remarcat, între noțiunea de autorități administrative, folosită în lege, și cea de autorități publice pe care o utilizează Constituția există o deosebire de conținut. Este evident că noțiunea constituțională este mai largă decât cea folosită în legea menționată, ea incluzând-o pe aceasta.

În felul acesta se vedește o contradicție între legea atacată și Constituție. Potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare în măsura în care ele nu contravin dispozițiilor legii fundamentale.

În cazul de față, textul de lege fiind mai restrâns decât formularea constituțională este evident că el trebuie considerat modificat în sensul că expresia *autorități administrative* este abrogată, ea fiind înlocuită cu cea de *autorități publice*.

Recursul se învederează astfel a fi întemeiat. Ca urmare, decizia atacată va fi desființată, iar în fond, excepția de neconstituționalitate va fi admisă, constatându-se că art. 1 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 este abrogat în ce privește trimiterea la *autorități administrative*, urmând să-și găsească aplicare directă prevederea art. 48 alin. (1) din Constituție, care se referă la *autorități publice*.

În aceste condiții, s-ar impune ca legiuitorul ordinar, în dezvoltarea principiului constituțional, să intervină pentru a determina conținutul și limitele acestui concept.

Față de cele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul, desființează Decizia nr. 141 din 20 noiembrie 1996, iar pe fond, admite excepția de neconstituționalitate și, în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție, constată că art. 1 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 este abrogat în ce privește referirea la *autorități administrative*, urmând să-și găsească aplicare directă prevederea art. 48 alin. (1) din Constituție care se referă la *autoritate publică*.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 30 aprilie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
Prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

ÎN ATENȚIA AGENȚILOR ECONOMICI

Potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 32/1997 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, începând cu data de **28 iulie 1997**, transmiterea la Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, în vederea publicării în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, a încheierii de înmatriculare a societății comerciale, precum și a celorlalte acte prevăzute de lege, se face de către **Oficiul Registrului comerțului**, pe cheltuiala părților.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.